

Adaletli Bir Oyun

Bir zamanlar, sevgi dolu bir okulda, Öğretmen Ayşe, öğrencilerine adaletin ne kadar önemli olduğunu göstermek için yaratıcı bir fikir bulmuştu. Okulun büyük bahçesinde, yakan top oynayacaklardı. Ancak bu oyun sıradan bir yakan top maçı olmayacaktı. Öğretmen Ayşe, maç sırasında çocuklara *adalet* kavramını öğretmeyi amaçlıyordu.

Çocuklar sabah derslerin bitimine yakın, heyecanla okul bahçesine koşmaya başladılar. Bahçede büyük bir alan vardı ve topun her yere gidebileceği kadar genişti. Öğrenciler takım kurmak için sıraya girdiler. Ahmet ve Zeynep, en önce kaptan olmak istiyorlardı. “Ben kaptan oluyorum!” dedi Ahmet, topunu havaya fırlatarak. Zeynep de, “Hayır, ben kaptanım!” diye cevap verdi. Herkesin gülüşmeleri ve heyecanları arasında Öğretmen Ayşe, sessizce öğrencilerine döndü.

“Durun bir dakika, çocuklar,” dedi Öğretmen Ayşe. “Bugün oynayacağımız yakan top, sadece eğlenceli değil, aynı zamanda adil olmalı. Takımlarınızı kurarken, herkesin eşit haklara sahip olduğuna dikkat etmelisiniz. Unutmayın, yakan top oyununda önemli olan sadece kazanmak değil, aynı zamanda herkesin kendini değerli hissetmesi ve adil oynamasıdır.”

Çocuklar birbirlerine bakarak düşündüler. Zeynep, “Ama öğretmenim, takımda güçlü oyuncuları seçmek gerekmez mi? Onlar topu daha hızlı yakalar,” dedi.

Öğretmen Ayşe gülümseyerek, “Evet, bazı oyuncular hızlı olabilir, ancak unutmayın, yakan top oyununda hızdan daha önemli olan şey takım çalışmasıdır. Herkesin

bir şansı olmalı, kimse kimseyi dışlamamalı veya sadece güçlü oyuncular seçilmemeli. Hep birlikte, adaletli bir oyun oynayalım.”

Ahmet, başını sallayarak, “Haklısınız öğretmenim. O zaman takım kurarken sırayla seçelim ve her oyuncuyu eşit şansa sahip yapalım,” dedi. Zeynep de hemen onayladı. “Evet, oyun sırasında da birbirimize yardımcı olmalıyız.”

Böylece, Ahmet ve Zeynep sırayla oyuncuları seçmeye başladılar. Ahmet, güçlü oyuncuları seçmek yerine, her oyuncunun özelliklerine bakarak seçim yapıyordu. Zeynep de, yalnızca hızlı oyuncuları değil, biraz daha sakın ama dikkatli olan oyuncuları da takıma dahil etti. Böylece her oyuncunun farklı yetenekleriyle takıma katkı sağlamak mümkün oldu. Hiç kimse dışlanmadı ve herkes seçildi.

Takımlar kurulduktan sonra, öğretmen Ayşe son bir hatırlatma yaptı: “Hepinizin adaletli bir şekilde oyunu oynamaya karar verdiğinizizi duyduğuma sevindim. Unutmayın, bu maçta galip gelmek değil, önemli olan herkesin eşit şansa sahip olmasıdır.”

Takımlar ayarlandıktan sonra oyun başladı. Yakan top oynarken herkes birer birer topu yakalamaya çalışıyordu. Ahmet, topu yakalamaya çalışırken, topu hemen yakalayamayan Emine’yi destekledi. “Hadi Emine, topu kaçırdın ama sorun değil, biz hep birlikte oynuyoruz,” diyerek onu cesaretlendirdi. Emine gülümseyerek “Teşekkür ederim Ahmet, birlikte oynayarak başaracağız!” dedi.

Zeynep, topu yakalamak için koşarken, dikkatlice arkadaşlarına yardım etmeye başladı. Zeynep, topu hızla fırlatıp rakip takımın alanına geçmek için fırsat ararken, Ali'nin çok hızlı bir şekilde yakalayabileceğini bildiğı için, ona topu doğru atmaya özen gösterdi. "Ali, bu top sana gelsin, kaçırma!" diye bağırarak, ona doğru topu atmaya başladı. Ali, topu tam yakalayacakken, bir anda ayağını takarak düşüp biraz acı içinde kaldı. Ama diğerk takım oyuncularını hemen yanına koşarak, "İyi misin Ali?" dediler.

Ali biraz zorlanmıştı ama başını sallayarak, "Evet, iyiyim, devam edebiliriz," dedi. O an, diğerk oyuncuların ona gösterdiği anlayış ve yardım, takım ruhunun ne kadar önemli olduğunu herkese hatırlattı.

Maçın ortalarına doğru, heyecan doruğaa çıktı. Herkes topu yakalamaya çalışıyor, bazen top uzak noktalara fırlatılıyor, bazen de hızlı bir şekilde yakalanıyordu. Ancak, tüm çocuklar birbirlerini cesaretlendiriyor, kimse kimseyi dışlamıyordu. Bir oyuncu topu kaçırsa bile, hemen ona yardımcı olunuyordu.

Zeynep, topu yakalayamayan ve diğerk oyuncuların sabırsızca beklediğı Halil'e yaklaşarak, "Halil, zorlanabilirsin ama birlikte başarabiliriz. Hadi, göster bakalım neler yapabilirsin," dedi. Halil gülümsedi ve büyük bir kararlılıkla topu yakalamak için doğru anı bekledi.

Sonunda, maç bittiğinde sonuç neydi? Aslında hiç kimse hatırlamıyordu. Herkes, maç boyunca birbirine gösterdiği anlayış ve saygıya odaklanmıştı. Hiç kimse kaybolmuş, eksik ya da unutulmuş hissetmemişti. Öğretmen Ayşe,

öğrencilerine gülümseyerek, “İşte bu, gerçek adalet!” dedi. “Bugün hepiniz, yakan top oyununda olduğu gibi, hayatın her alanında da adil olmanın ne kadar önemli olduğunu öğrendiniz. Hep birlikte oynadığınız için kazanan, her biriniz oldunuz.”

Ahmet, “Bizim için kazananın kim olduğu önemli değildi, öğretmenim,” dedi. “Önemli olan, adaletli oynamak ve birbirimize yardımcı olmaktır.”

Zeynep de ekledi: “Evet, ben de öğrendim. Yakan top gibi oyunlarda bile, herkesin eşit haklara sahip olması çok önemli. Sadece en hızlı oyuncu değil, takımın her bireyi değerli olmalı.”

Öğretmen Ayşe, öğrencilerine son bir kez gülümseyerek, “Adalet, sadece kurallara uymak değil, başkalarının hakkına saygı göstermek ve her zaman birlikte çalışmak demektir. Bugün, hep birlikte gerçek adaletin ne demek olduğunu öğrendiniz,” dedi.

O günden sonra, Ahmet, Zeynep ve diğer öğrenciler, okulda ve hayatlarında adaletin ne demek olduğunu unutmadan yaşamaya devam ettiler. Her zaman birbirlerinin hakkına saygı göstererek, yalnızca oyunlarda değil, her alanda adil olmak için ellerinden geleni yapacaklardı.